

Á gamlari leið

Vit hava leingi hoyrt verða talað, og vit hava eisini sæð verða skrivað, um vinnuliv okkara, sum var stíðnað og at ti trongdi friskt blóð, sum kundi stímbrað tað og fáa tað aftur á føtur. Vit hava eisini sæð tann langa og drúgva drátt, um fiskiflotans endurnýggjan. Men úrslitið úr hesum drátti og hesum tjaki hevur verið rakligt. Ymisk tiltøk í ymskum plássum, tað hevur verið alt. Eingin heildarplanur, soleiðis at tað friska blóðið kann hava runnið allastaðnis. Hesa tíð nú hesin gamli og áður ónýttligi fiskiflotin hevur givið góða vinnu og ti tey peningaligu ráðini nógv skuldu verið batnað, hevur tjakið herðað upp á.

Serliga nú, tá ið menn vórðu nýyddir til at leiga skipini til Íslands, er øllum vordíð greitt, at okkum beinanvegin tørva at taka eitt ódnartak — ja eitt lógvatak saman, fyrri at koma okkum upp undan vinnuliga sæð. Tað er so sanniliga satt, at okkum er fyrri neyðini nógv størri fiskivinna, enn hon, ið nú er. Tað er ikki bara nóg mikið, at stórplássini, tey góðu havnaplássini, royna at fáa sær so nógv fær, at tey kunnu taka tað fólk, ið har býr. Bygdirnar ið hava ókyrru* og ikki kunnu hava skip liggjandi, mugu tá eisini sleppa fram at. Tað eru bygdamenninir, ið hava mannað skipini til snoris-fiskiskap, og teir kunnu ikki ævigt verða lagdir á landi...

Tað kann haldast, at teir sjálvir kunnu sæta sær; men tað verður ikki gjørligt, soleiðis sum fyrri er skipað, hjá hverjum bygdamanni at eiga part í egnum skipi.

Her er sum vit síggja, stór verk at fara undir, og menn mæla til samanhald og semju soleiðis, at hvørt pláss fyrri seg gongur í felag, leggur alla sína peningaligu orku í ein felags grunn, sum fara skal undir at beta um vinnulíkindini á plássinum.

Slíkt kann vera gott. Tað er nettupp hetta, ið tørvar. Taka á í felag og savna megina.

Men, istaðin fyrri at hvørt pláss fyrri seg skal fara undir at loysa stórmálini og ganga saman, hvi verður ikki gingið longur og sagt verður, at vit øll, alt landið gongur í felag og leggur alla sína meg í fyrri at leggja ein heildarplan og byggja upp okkara vinnuliv, soleiðis at arbeiði fæst fyrri allar hendur og alt friskt fólkalið verður stímbrað?

Vit høvdu ikki verið einsamøll at gingið tann vegin. Ísland hevur gjørt tað. Teir hava latið sitt landastýri fáa málið um hendi, og tað sum fólksins umboð og vilji skal fremja tað øllum landinum til gagns. Og onnur lond fáast við tað sama. Tað er bara tað, at bardagin forðar so nógvum; men vit skulu vera vis í at frætta, at mong lond ganga eisini henda vegin. Málini eru so stór og nóg,

og tey kunnu ikki verða loyst uttan í felag og eftir einum felagsplan.

Socialistar í Føroyum lögdu fram á Ting ein slíkan plan, at vit skuldu gera eina heildarskipan fyrri málinum at byggja upp vinnulivið. Vit skuldu savna saman alla landsins figgjarmegi og nýta hana til alt okkara vinnuliv.

Men Socialisma verður ræðst av fjöldini í Føroyum. Hon er sum ein pest, hon verður lægd bæði undir hetta illa og hatta illa. Sjálvandi eru ábreiðslurnar tápuligar; men at ávísja tað kann vera ein onnur søga, sum Kipling segði, og tað kann steðga hesa ferð.

Sjálvandi vita menn tað, at Socialisma er ein læra um, hvussu eitt samfelag skal verða skipað. Hon er ikki gjørd millum geilarnar í Føroyum. Hon er úthugsad í æsir og grundad eftir vitenskapligum reglum.

Men her hjá okkum verður alt blandað saman við persónligt klandur og briksl, og her verður einki tjak haft sakliga og við skili. Fólk gerast tí í ørviti og vita bara hvørki út ella inn.

Tað at landið skattar kriggs-vinningin og søkir lán frá múgvandi fólk og so nýtir henda pening til at byggja skip fyrri, ið so verða útboðin, er tá einki rán ella ognarrættisbrot; tað er ikki revolution ella russisk Kommunisma fyrri tað.

Alt hetta er nú so umráðandi og treingir til skjóta viðgerð, at menn kundu spurt, um ikki Tingið fyrri álvara fór undir at gera slíkt. Skulu vit so bara aftur í politiskum lívi hoyra um viðurskiftini Føroyar og Danmarkar og einki annað.

Sum út sær er einki annað væntandi. Eingin semja um henda spurning, og so verður tað bardagur av nýggjum.

Føroya fólk mátti einaferð vakna og verði vart við, at aðrir spurningar lógu fyrri, sum máttu greiðast. Men so leingi sum fólkid er so politiskt heimføðisligt, verður einki úrslit.

Vit mugu vita, at vit so skjótt sum møguligt fáa sett eitt Løgting saman av góðum framburðarhugaðum monnum, sum ikki bara ganga gamlar gøtur men fara inn á nýggjar leiðir, ið færa okkum kunnu úr hesum kyksendinum og upp á gangandi land.

Flóki.

Ársaðalfundur B 36

verður sunnudagin tann 11. mars í Avhaldshúsinum kl. 3 stundsliga.

Dagsskrá eftir lógin.

Nevndin.

Matvørur

og aðrar húsarhaldsvørur hjá

Karl K. Mouritsen.

Tlf. 497. Tórshavn. Tlf. 497.

G. C. WAKEFIELD & CO. Ltd. London.

Tær heimgitnu smyrjuoljurnar frá hesum firma eru at fáa hjá okkum í hesum slegum.

Gløðihøvdmotorar :

Victrol No. 17 (tunn)
Victrol No. 175 (miðal)
Victrol No. 18 (sver)
í tunnum og 4 gallon dunkum.

Dieselmotorar :

Deusol GS (miðal)
Deusol PT (sver)
í tunnum.

Bilar og bátamotorar [bensinmotorar] :

Patent Castrol AA
Patent Castrol XL
Patent Castrol C
í 4 gallon dunkum.

Gear- og differentialoljur :

Castrol D [sver]
Castrol SWANSHOT [tunn]
Castrol HYPOY (til hypoiddifferential).

POUL HANSEN
HEILSØLA — TØRSHAVN

Telef. 61 & 255.

LISTER-MOTORAR

Nakrir motorar 160—200—240 hk. kunnu útvegast til høystar, um teir verða bílagdir nú.

JENS AV REYNI

Telefon 372 & 259.

Arbeiði til øll.

Einki er so syrgjuligt fyrri eina tjóð sum at vera rakt av arbeiðs-loysisins bann.

Tað er ikki bara tað, at lívið gerst dapurt og vónleyst hjá teim einstaklingum og teim heimum, ið einki vita sær til arbeiðis. Men hvør maður og hvør kvinna, ið ganga arbeiðsleys, týða eitt beinleiðis tap fyrri tjóðina. Ein dagur í virkisloysi hjá einum manni er tað ssa sum eitt framleiðslutap fyrri tjóðina, landið, uppá eina dagløn. Ganga t. d. 300 arbeiðs- og fiskimeann virkisleysir ein dag, týðir tað eitt framleiðslutap av einum virði uppá 300 daglønir. Hendir tað, sum tað er hent og hendir mongum plássum í Føroyum, at arbeiðsloysi ræður í flestum heim- um stórsta partin av árinum, fer viðkomandi land ella pláss á ør- indarhús: Innlegurnar halda uppat, øll uppsparing fer, tí hvørt menn- iskja í teim arbeiðsleysu heimunum

brúkar hvønn einasta dag fyrri yvir- høvur at kunna tryggja liv.

Tað samfelagsstýrið, ið ikki leggur allar árar umboð fyrri at veita øllum ibúgvum arbeiði fyrri hvønn dagin, men letur standa til, letur tað privata, einstaklingsins iniciativ, verða eismalt um at loysa arbeiðsspurningin — tað er ein vanlukka fyrri land og fólk í tíðum sum hesum, tá ið hiit pri- vata iniciativ ið ikki orkar ella ikki hevur interessu í at vága sín pen- ing, sína ogn fyrri at seta virkir á stovn, virkir, ið kunna geva øllum landsins ibúgvum arbeiði, dagligt arbeiði. Hetta er einki minni enn ein sorgarleikur, ein tragedia, sum er so mikið daprari sum tað er ein verunleiki, at arbeiðsleysi nýtist ikki at verði. Tí í landi okkara er ivaleyst av peningi, ið — um hann var plánekonomiskt nýttur soleiðis sum javnaðarmenn á tingi hava haft fullgiggjað uppskot frammí um — kundi sett allar hendur bæði hjá monnum og kvinnum í arbeiði.